Широкеє поле кругом зеленіє
Все в шатах квітчастих, розкішних, рясних,
Неначе невіста — вся повна надії,
Жадає і щастя й обіймів палких.

Широкеє поле, святая країно,
Як любо на тебе дивитись мені!
Обняв би, кохав би, зелене, без впину,
Упав би й забувся в твоїй ширині!

А сонце пригріло б з високого неба
Занедбаних в долі зрадливій сиріт,
Заплакали б хмарки — і слізок на тебе
Сипнуло б багато на травку, на цвіт...

Прощай же, широке, бо треба тікати!
На спомин нарву я червоних квітів...
Прощай же, святеє: он німець пикатий
Кричить, щоб забрався, в траві не сидів...